

ADVENT Førjulstiden er for mange forbundet med mas og stress, la heller tiden bli en tid for å finne hjem og åpne hjem.

Første jul som kristen

Denne jula vil være ekstra spesiell for en del av våre nye landsmenn i Norge. Det vil være første gang at de feirer jul som kristne! I løpet av året som har gått har en del enkeltmennesker, ektepar og familier kommet til tro på Jesus, rundt omkring i Norge. Vår kristne familie utvides! Noen av Frikirkemenighetene opplever at årets julefeiring blir annerledes, fordi de har blitt beriket med nye troende fra Midtøsten eller andre steder i løpet av året som har gått. Denne høsten har 25-30 mennesker fra Midtøsten gått på Alphakurs fordelt på tre forskjellige menigheter på Sørlandet, nesten alle med muslimsk bakgrunn! De tre vise menn, som oppsøkte den nyfødte Jesus for drøye totusen år siden, kom opprinnelig fra Iran eller i nærheten av Iran. Nå har mange kommet til Norge fra disse områdene. Noen av dem har, akkurat som de vise menn, fått et møte med Jesus. Flere vil få det i året som ligger foran.

Les Frikirkens innvandrerkonsulents tanker på side 12-13.

HEDRET AV PRESIDENTEN

3 Tidligere misjonslege for Frikirken, Kari Bråtveit Johansen, ble i høst tildelt hedersmedaljen Yi-liao feng-xian jiang og ble hedret av Taiwans president, Cai.

SENTRAL I FRIKIRKEN

6 Arne Kristiansen har vært sentral i ferdigstillingen av Frikirkens gudstjenesteliturgi, og kan se tilbake på en lang og innholdsrik karriere i kirkesamfunnet.

JULEHILSEN HJEM

10 Frikirkens utsendinger sender julekort til deg. De takker og deler fra hverdagen de har der vi som kirkesamfunn har sendt dem for å gå med Fredens evangelium.

Gjenvalgt som tilsynsmann i Østre

I Østre presbyterium er Gunnar Johnsen gjenvalgt som tilsynsmann, og Niclas Bengtsson er valgt til nestformann.

Styret for øvrig består nå av Geir Øystein Andersen, Ole-Bjørn Haugaasen, Jon Daniel Roum og Johan Valen-Sendstad, mens Kjell Amund Rogn og Jon Arne Frøyland er styrets vararepresen-

tanter. Under presbyteriemøtet i Østre som fant sted ved Stavern folkehøyskole, Fredtun sist i oktober omhandlet en av sakene som var oppe til behandling tilsynsmennenes stillingsprosent.

Et flertall stemte for et forslag om at det innføres tilsynsmenn på heltid, og at nåværende ordning utvikles og styrkes ressursmessig slik at til-

synsmennene i større grad kan jobbe som et team.

I forslaget ligger det også at en sammenslåing til større valg/tilsynsdistrikter bør vurderes, samt en forutsetning om at tilsynsmennene har tilknytning til en lokal menighet enten som eldste eller pastor i en liten prosentstilling.

Frikirkens første kvinnelige tilsynsmann

Samtlige presbyterier har i høst hatt sine møter og valgt nye tilsynsmenn. I Søndre presbyterium ble pastor Trine H. Syvertsen, som Frikirkens første kvinne, valgt til vervet som nestformann. Arnfinn Østerberg ble gjenvalgt til tilsynsmann i Søndre tilsynsområde, og pastor i Randesund Frikirke Trine H. Syvertsen ble valgt til nestformann. Synodens nestformann Arvid Hunemo kaller det en milepæl i Frikirkens historie. – Frikirken har vedtatt ordinasjon av kvinner for flere år siden, men inntil nå har det ikke vært noen kvinne i «tilsynsmannsfunksjonen». Dette er derfor en milepæl i Frikirkens historie, sier Arvid Hunemo til Budbæreren. Presbyteriemøtet i Søndre presbyterium ga et overveldende tillitsvotum til Trine H. Syvertsen som ny tilsynsmann. – Hun vil bli vel tatt imot og bidra både med sin erfaring og kompetanse i tjenesten. Som første kvinne vil hun også møte de som reserverer seg mot ordinasjon av kvinner. Men jeg

HISTORISK Trine H. Syvertsen er Frikirkens første kvinnelige tilsynsmann. Her sammen med formann Arnfinn Østerberg

tror at hun, sammen med styret og menighetene i Søndre presbyterium, vil finne en god vei. Tilsynsmannsmøtene vil også ha en kvinne for første gang, og hun skal ønskes hjertelig velkommen, sier Hunemo. Selv opplever Syvertsen det som en tillitserklæring fra Søndre presbyterium, å bli valgt til tilsynsmannsvervet. – Jeg er veldig glad for at vårt kirkesamfunn har en god tilsynsordning, der menighetene jevnlig blir fulgt opp av noen som kan se menigheten med et litt «utenfrablikk», sier hun. – Hva tenker du er viktigst i dette vervet? – Å fortsette det gode arbeidet som allerede har vært gjort i presbyteriet på dette området, sier Trine Syvertsen. Syvertsen har ingen kommentar til at hun er den første kvinnelige tilsynsmann i Frikirken.

Heder til misjon

Under en to-dagers høytidelighet i Taipei, hovedstaden på Taiwan, ble tidligere misjonslege for Frikirken, Kari Bråtveit Johansen, i høst tildelt hedersmedaljen Yi-liao feng-xian jiang.

Hedersmedaljen har ikke noe Hengelsk navn. Yi-liao betyr lege/kurere/helbrede, feng-xian er ordet som brukes for offer/idealistisk tjeneste, jiang betyr pris/hedersbevisning.

Tildelingen er gjort på grunnlag av den medisinske tjenesten som klinikken i Dongshi ga i en tid hvor det enda var sparsomt med hjelp til syke i Dongshi-området. Kari var den eneste legen i byen med vestersk medisinsk utdanning. Det var et arbeid som nådde langt ut, til alle som søkte hjelp, også til de som var fattige og hadde kroniske sykdommer.

Kari startet klinikken som ble drevet i 22 år. Også legene Heiki Tenhunen og Harald Hjelde arbeidet der i flere år, og Olav Bjørgås i ett år. Klinikken ble hele tiden drevet i Karis navn og med Karis lisens.

I forbindelse med tildelingen ble det også understreket at klinikken var blant de første som la om driften fra klinikk til gamlehjem for å møte behovet for tjeneste blant eldre. Det blir nå drevet gamlehjem, to dagsentre for eldre, et dagsenter for demente, hjemmetjeneste, og et aktivitetssenter.

Dette var 26. gang prisen ble utdelt. Taiwan er visstnok det eneste land i verden som har en slik pris. Man ønsker å hedre personer som har utmerket seg ved å sette i gang

eller stå ansvarlig for spesielle medisinske tjenester. Prisen skal også være til inspirasjon for unge leger, og gi dem kunnskap om hva leger før dem har utført under helt enkle forhold. Kari forteller at to eller tre norske misjonærer tidligere har mottatt den samme heder, alle fra Misjonsalliansen.

Årets tildeling fant sted 30.09-01.10. og det var 12 prisvinnere. Av disse var det representanter for tre protestantiske institusjoner og tre katolske. På fredag var det mottakelse i presidentpalasset hvor president Cai Ing-wen holdt en tale hvor hun roste alle deltakerne for den innsatsen som de hadde gjort for å hjelpe de svake og syke i samfunnet og hjelpe Taiwans befolkning. Hun henvendte seg til hver enkelt prismottaker og bekreftet at hun visste om deres arbeid, og kom med gode ord og takk.

Johan var med og hilste på presidenten og overvar utdelingen. Kari understreker at hun alltid har hatt god støtte i ektemannen, og at de har stått sammen om å løse de mange utfordringene de møtte i arbeidet.

På lørdagen var selve utdelingen. Her talte visepresidenten Chen Qien-zhen og berømmet alle prismottakerne for deres innsats og for hvilke eksempler de er for oss i dag.

Hver enkelt av prismottakerne ble intervjuet av en av de mest kjente TV-reportere på Taiwan.

Kari la vekt på at prisen ikke bare skyldtes hennes innsats, men alle de mange gode medarbeidere hun hadde ved klinikken. Hun satte derfor spesielt pris på at seks av hennes tidligere kollegaer, sammen med mange av de kristne fra menigheten i Dongshi var kommet til Taipei med buss for å overvære utdelingen. De var stolt over prisen, og at arbeidet i Dongshi var gjort kjent helt opp til presidenten.

Kari forteller at intervjuet på

” Det var et arbeid som nådde langt

Utfordret Vestre presbyterium

Vestre presbyterium holdt møte i Bryne Frikyrkje i november, der formann i presbyteriet Jan Løkkeborg talte ved åpningen. Han utfordret ut-sendingene med refleksjoner om ulike tilsyn: «Vil vi ha «branntilsyn» som bare sjekker at virksomheten er lovlig og forsvarlig eller ønsker vi omsorg, innspill, utfordringer og oppfølging fra presbyteriestyret?» Løkkeborg minnet om at til-

synsordningen i Frikirken er et samspill mellom likemenn, ikke en kontroll fra overordnede. Jan Løkkeborg er valgt til tilsynsmann i Vestre tilsynsområde, mens Lars Øystein Folkedal er nestformann. Styret for øvrig består nå av Sølve Hatlen, Håvard Hollerud, Elin Krøvel-Velle og Tone Moseid, mens vararepresentanter er Elin Krøvel-Velle, Jan Magne Goksøyr og Sveinung Stok-

ka. Om saken som gjelder hvorvidt tilsyns-mannsstillingen skal være på heltid, vedtok presbyteriemøtet i Vestre at de ønsker en styrking av tilsynet i presbyteriene, gjerne ved at oppgaver som i dag ligger til avdeling for menighets- og medarbeiderutvikling legges til tilsynet.

slege Kari Bråtveit Johansen

HØYTIDELIG Direktør Cun overrekker hedersprisen.

den riksdekkende TV-kanalen ble ledsaget av et tre minutter langt opptak fra arbeidet ved klinikken, sammen med opptak fra prisutdelingen. Utrolig mange mennesker har sett dette og kommentert det.

Det er i år 50 år siden Kari Bråtveit og Johan Tidemann Johansen kom som misjonærer til Taiwan.

Forberedelsen av klinikken i Dongshi startet straks opp. Klinikkarbeidet ble en viktig del av Frikirkens arbeid i området.

I forbindelse med 100 års-markeringen av Frikirkens misjonsarbeid, i Porsgrunn frikirke 16.10, ble Kari Bråtveit Johansen spesielt takket av synodeformann Wu Jin-Chun, som var i Norge i anledning jubileet. Han understreket at det er mange som har fått hjelp gjennom arbeidet. «Som hvetekornet i jorden har det vokst frem og båret frukt!»

Nils Thorbjørn Myhren

Kari Bråtveit Johansen er født i 1937, og vokste opp i en prestefamilie i Asak utenfor Halden. Hennes far var den første blinde presten i Norden. Hun tok medisinsk embetseksamen i Oslo 1963. Samme år giftet hun seg med teologen Johan Tidemann Johansen. Sammen reiste de ut til Taiwan i 1966, utsendt av Frikirken. Kari arbeidet som lege på Taiwan fra 1966-81 og fra 1990-91, mens Johan hadde ulike pastorale oppgaver. Klinikken som Kari etablerte i Dongshi ble lagt ned i 1991, og gamle hjemmet som i dag er en del av et større helsetilbud rettet mot eldre, ble startet samme år.

Hjemme i Norge fikk Kari stilling på Vestfold Sentralsykehus i Tønsberg og ble spesialist i klinisk biokjemi og i nukleærmedisin. Hennes mann Johan var pastor i Tønsberg Frikirke, samtidig som han stadig hadde oppgaver for misjonen. Som pensjonister bosatte de seg i 2005 i hans barndomshjem i Bergsbygda i Porsgrunn, hvor de lever et aktivt liv med et stadig brennende engasjement for misjonen. De har fem døtre og en stor familie.

ut, til alle som søkte hjelp

LEDER

Anne-Kristine
Bjørgsvik Wiecek

INNSPILL

Jarle Skullerud

Gjør som Gud – bli menneske

Aleve misjonalt er å leve ut inkarnasjonen. Gud ble sant menneske og han har tatt bolig i oss.

Jeg er kalt til å leve der Gud har satt meg, som et sant menneske. Et ekte vitne.

Vi gjør det lett vanskelig og henger oss opp i nyord. «Misjonalt». Dette har blitt et av de omdiskuterte nyordene i kirkesamfunnet vårt. Kall det gjerne hva du vil. Hvilket ord vi bruker på det er ikke poenget. Jeg har grublet mye på sammenhengene fordi jeg skal snakke om dette for unge mennesker. Jeg har kommet til det at Gud vil at jeg skal leve sant som menneske, sammen med han. Det er vårt kall. Når jeg lever sant som menneske betyr det at jeg kan leve åpent og sant om svakhet og vedkjenne meg min styrke. Å erkjenne at vi har fått nådegaver er faktisk også en del av det å leve som sant. Hvis jeg underkjenner det Gud har gitt meg, underkjenner jeg Guds verk. Det tror jeg ikke han liker.

Jens Petter Jørgensen har skrevet en bok, «Sterk nok til å være svak» om ærlighetsteologi. Han advarer mot begge grøftene; herlighetsteologi og elendighetsteologi. Jeg oppfordrer andre også til å utforske hva betyr det å være et sant menneske.

Dette er et frigjørende budskap. Det er faktisk frigjørende etter hvert å innse at Gud har ikke kalt meg til å være en kopi, men å være den jeg er. Som han skapte meg- og deg. Hvis vi kommer til rette med dette, vil mye energi, gaver og glede frigjøres. Jeg tror også vi vil smitte hverandre med noe godt. En vellukt som vil kjennes hvor enn vi ferdes.

For jeg vet så vel at skatten har jeg fått i leirkar. Og at det er først når jeg tør å være dette sprukne leirkaret at noen kan se hva som bor i meg.

Leonard Cohen sa det slik "There is a crack in everything that's how the light gets in".

Jesus i oss, Lyset i oss, kan bli synlig når vi lar den polerte maska falle, men når vi er det sprukne karet i pottermakerens hånd. Så sterk og så svak. Som alle andre mennesker.

Godt nok for meg, godt nok for Gud.

Tilbake til Posten

Vi har en periode prøvd en alternativ distributør for levering av Budbæreren til dere abonnenter, men da leveringen ble for ustabil går vi tilbake til vanlig postomlevering med navn merket på avisen.

Budbæreren

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK
WIECEK

Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no
Bladet utkommer med
17 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Leverandøren Helthjem Mediapost sørger for at bladet går med avisbud på døren til våre lesere sammen med morgenavisen. De stedene hvor det ikke er avisbud vil Budbæreren som før bli levert av Posten(Bring). Ta eventuelt kontakt med servicesenter@helthjem.no for adresseendring eller tilbakemelding på hvordan levering fungerer.

Budbæreren trykkes på miljøpapir
Tilsluttet Fagpressen

Vi tenner fire lys i advent

Det er adventstid. Tid til forberedelse. Vi forbereder oss til at Jesus kommer. I julen skal vi feire at Gud ble menneske. At Han kom til verden, til hele verden! Han vil at alle mennesker skal få nytt liv gjennom et levende møte med Ham.

Vi tenner et lys for gamle og ensomme

Siden min mor ble pensjonist, har hun besøkt gamle mennesker. Regelmessig. Hun har fått nye navn av de hun har besøkt, og dermed er det blitt stadig flere. Hun har lyttet, snakket, lest. Ofte snakket om Jesus. Noen har begynt å lese i Bibelen. Noen har tatt imot Jesus for første gang, og noen har funnet tilbake til troen. Det er blitt noen begravelser gjennom disse årene, men ofte har det vært etter at den gamle har funnet hjem til Jesus først. Det er mange gamle som venter. Venter på at noen skal komme. Kanskje er det deg de venter på? Og kanskje er det du som skal bringe Jesus inn i deres liv?

Vi tenner et lys for flyktninger og asylsøkere

Denne høsten skammer jeg meg. Jeg skammer meg over å bo i Norge. Over å være norsk. Mest av alt fordi jeg gjør så lite selv, men også på grunn av politikeres mange uttalelser.

I fjor krysset tusenvis av flyktninger grensen til Norge. De ventet at noen skulle komme og ønske dem velkommen! Noen venter fortsatt. De som ikke ble sendt hjem. Førrige uke så jeg intervju med en syrisk familie som var lykkelige for at de hadde fått lov til å reise fra Hellas til Norge. Hvor lenge må de vente før noen inviterer dem inn i sine liv? Det er mange innvandrere som venter. Venter på at noen skal komme. Kanskje er det deg de venter på? Og kanskje er det du som skal bringe Jesus inn i deres liv?

Vi tenner et lys for våre naboer, venner og kollegaer

De er der hele tiden. Du ser dem jevnlig. På butikken. Når du er ute med søpla. På jobben. Men hvor mye vet du om dem? Og hva vet de om deg? Vet du hvilke planer de har for adventstiden i år? Vet du om noen av dem gruer seg til jul? Om de har noen å feire med?

Kanskje er dette tiden for å lære noen flere å kjenne ved navn? Kanskje er dette tiden for å gjøre noe godt for noen av dem du kjenner ved navn? Hva om det er nettopp i år noen vil åpne seg for deg, fordi de vet at du er til å stole på? Er du klar? Eller kanskje det er denne førjulstiden du skal få dele evangeliet med noen av dem for første gang?

Naboer, venner og kollegaer venter også. Kanskje er det deg de venter på? Og kanskje er det du som skal bringe Jesus inn i deres liv?

Vi tenner et lys for alle dem som aldri har hørt om Jesus

Tyrkere, syriske flyktninger, japanere, fulanier, muslimer. Dette er noen av de grupper vi får lov til å dele evangeliet med gjennom vårt misjonsarbeid. Mennesker Jesus kom til verden for. Jesus kom til hele verden, og Han vil at evangeliet skal forkynnes for alle folkeslag. Så skal Han komme igjen. Advent!

Vi kan ikke slå oss til ro med det vi gjør. Vi vil nå mange flere. La oss derfor ta det ett steg videre denne adventstiden. La oss bli enige om å øke den faste givertjeneste til misjon og å gi en ekstra julegave til misjonsarbeidet, slik at flere kan få møte Jesus.

Det er mange i verden som venter. Venter på at noen skal komme. De vet ikke hvem de venter på. Kanskje er det du som skal bringe Jesus inn i deres liv?

jarle.skullerud@frikirken.no

Budbæreren 2006

Pust

Adventstiden er tiden for forventning. Mange vil si krav. Vi kjemper ofte med egne ambisjoner (i våre kretser «visjoner»). Der er så mye vi ønsker å gjøre. Vi vil være de perfekte foreldre (eller menighetsledere). Vi ønsker å gi barna våre gode minner og verdier fra barndommen. Vi ønsker at adventstiden skal bli den langsomme vandringen mot Betlehem. Samtidig dras vi mot den stressende løpingen på kjøpe-

senteret. For gaver må vi ha. Mat må vi ha. Det er så mye vi må (...) Sett foten ned, stopp karusellen. Hva driver vi med? Advent må ikke bli tiden for dårlig samvittighet, ei heller disse ordene. Men en oppmuntring til oss som vil finne tilbake til det universelle behovet for å stoppe opp og komme i kontakt med universets Herre. Han ble menneske. Han pustet. Tenn et lys i stedet (...) La de små tingene få kraft i våre liv.

Bb nr 22

En perle til en perle

ETTERTANKE
Sven Aasmundtveit

Denne gangen vil jeg fortelle en historie knyttet til Johannes Dvergen. Han var født omkring 339, og 18 år gammel dro han til ørkenen i Egypt for å bli munk. Han var en av de mest vitale karakterene i ørkenen og tiltrakk seg mange elever. For å beskytte sin egen ensomhet, gravde han seg en hule under bakken. Han ble også ordnert til prest. Antallet fortellinger og utsagn knyttet til Johannes Dvergen er mange og mangfoldige, og vitner om hans store betydning.

Denne historien handler om Johannes og en kvinne som het Paesia. Da hun ble foreldreløs i ung alder, bestemte hun seg for at hjemmet hennes skulle være et sted hvor munkene i ørkenen kunne ta inn når de hadde behov for det. I lang tid fungerte hjemmet hennes på denne måten. Men som tiden gikk tok pengene slutt, og hun begynte å lide nød. Noen onde menn kom til henne og fikk henne bort fra den gode veien, og hun endte til sist opp som prostituert. Da fedrene i ørkenen fikk høre dette, ble de grepet av dyp sorg. De sendte Abba Johannes til henne. Men dørvokteren ville ikke slippe ham inn. "Jeg har noe som vil være til stor

hjelp for henne", sa Johannes. Dørvokteren fortalte dette til Paesia. "Disse munkene vandrer omkring i traktene ved Rødehavet og finner perler", sa Paesia. Slik ble Johannes bedt inn. Paesia gjorde seg klar og la seg på sengen. Abba Johannes satte seg ved siden av henne, så henne inn i øynene og sa: "Hva har du imot Jesus som gjør at du opptre slik?" Da hun hørte dette ble hun fullstendig rigid. Abba Johannes bøyde hodet sitt og begynte å strigråte. Hun spurte ham: "Abba hvorfor gråter du?" "Jeg så Satan leke i ansiktet ditt. Hvordan skulle jeg kunne la være å gråte?", svarte Johannes. Da hun hørte dette spurte hun: "Abba, er det mulig å omvende seg?" "Ja," svarte Johannes. "Så ta meg med hvor hen du vil". Med dette samme sto hun opp og ble med ham, uten et ord og uten å ordne verken med det ene eller det andre i huset. Da kvelden kom, var de kommet til ørkenen. Johannes lagde en liten pute i sanden til henne og tegnet korsets tegn over den. Litt lenger borte gjorde han det samme for sin egen del. Midt på natten våknet Johannes og så en skinnende sti som gikk fra himmelen og ned til henne. Der så han Guds engler bære sjelen hennes bort. Da sto han opp og gikk for å berøre føttene hennes. Da han så at hun var død, kastet han seg med ansiktet mot jorden i bønn til Gud. Da hørte han en røst som sa: "En eneste time med omvendelse har bragt henne mer enn manges ved-

varende botsøvelser - uten at de viste samme inderlighet i sin omvendelse som henne."

Selv om vi kan svikte, så svikter aldri Guds kjærlighet. For oss er evangeliet den store perlen som er verdt alt annet. Men jeg tror at for Gud, så er du og jeg de perlene som er verdt alt annet for ham. Når det nå nærmer seg advent og vi skal feire at Gud ble menneske i Menneskesønnen, Jesus Kristus, så kan det være godt å fokusere blikket på det som virkelig har verdi. La oss glede hverandre med gode gaver til jul, men ikke glemme det fantastiske vi er samlet om i denne tiden. Gud gir seg selv, som den mest kostbare perle til hver og en av oss. Og la oss ikke glemme at hvert menneske har en uendelig verdi for ham. Hver enkelt, uansett hvem og i hvilken tilstand, er uendelig verdifulle perler for ham.

En perle til en perle

En perle til en perle.
Den ene fylt av skam.
Den andre dypt i jorden;
en skatt blant skrot og slam.

En perle til en perle.
Den ene under bann.
Den andre verdt all verden;
høyt over all forstand.

En perle til en perle,
så den kan stråle fram
i glansen fra den andre
som setter alt i stand.

Selv om vi kan svikte, så svikter aldri Guds kjærlighet. For oss er evangeliet den store perlen som er verdt alt annet.

TROEN I LIVET

Guds ånd

Det finnes et fantastisk hebraisk ord - «Ruach» - som oversatt kan bety vind, pust, sjel og eller ånd. Det er dette ordet som er brukt om Guds Ånd som hviler over havdypene i skapelsesberetningen. Og det er det ordet som blir brukt når Bibelen forteller oss om hvordan Gud skapte mennesket. Han blåste sin «ruach», sin ånd, sin pust, ja, sitt liv inn i oss. Og vi ble en levende sjel, som historien fortelles videre. Og siden da har mennesket fortsatt å puste. Og hver gang vi puster inn, er det som om vi igjen får ta imot Guds liv for første gang.

Øyvind Tonheim i Hægeland
Frikirke sitt menighetsblad

Den største velsignelse

Menneskeheten har kommet ufattelig langt på mange områder. Vi klarer det utrolige. Men vi må aldri komme dit hen at vi synes vi klarer oss uten Guds hjelp og velsignelse. Gud er en far som bryr seg om sine barn. Han vil gjerne velsigne oss. Han vil gjerne være med oss i de daglige gjøremål. Slipper du ham til? Lar du Gud få være med deg i din hverdag? Den største velsignelse som finnes, er dette at Gud sendte sin sønn til frelse for alle. Han ga sitt liv for at vi skulle leve. Det er vårt håp for tid og for evighet. Gå ikke glipp av Guds velsignelse i Jesus Kristus!

Sigmund Sandåker
i Frikirkeaktuelt

Han elsket oss først

Hvem ga Gud noe først for å få noe igjen, spør Paulus. Hva er rekkefølgen i Guds rike? Hvem tar initiativet? Hvem gir, og hvem gir tilbake? Det var Gud som skapte deg, det var Han som ga deg livet. Når du gir livet til Ham, gir du ikke det for å få noe tilbake, du gir bare tilbake det du allerede har fått. Når du gir av din tid og din overflod til Herren, gjør du ikke det for å få mer tid og overflod, men fordi du gir tilbake av den tid og overflod du allerede har mottatt fra Gud. Du må ikke elske Gud for at Gud skal elske deg. Han elsket deg allerede da Han skapte universet, du elsker Ham tilbake fordi Han elsket deg først.

Gjermund Aglen på Namsos
Frikirke sine nettsider

Vant kulturpris

Leder av Frikirkens speiderkorps (FSK) Fritjof Strøm er vinner av Rødøyprisen 2016. - Dette betyr at arbeidet FriBU og FSK gjør blir sett ut over kirken. Speiderarbeidet har vært 18 år med glede, mye bålkos og flotte turer som FriBU har muliggjort for oss som bor her i nord. Vi har fått

være med å delta i det store felleskapet som FSK er, fått besøk av Korpsstyret flere ganger og mot-tatt hjelp og støtte når vi trengte det. Vi er frivillige arbeidere i den store verden, og på den plassen «Far» har tildelt oss, sier Strøm til Budbæreren. Rødøy kulturstyre begrunner tildelingen med at «Fritjof både er motor, aksling og hjul i speiderarbeidet på Gjerøy, og et unikum til

å skaffe midler til del-takelse i aktiviteter også på krets- og riksnivå». Prisen består av et diplom og en pengegave på fem tusen kroner.

Frikirkemenigheten Kraftverket i Oslo samlet de mest brukte salmene i gudstjenestene sine på albumet «11 salmer», som kom ut i februar i år. Kort tid etter måtte den trekkes fra markedet på grunn av manglende rettigheter fra tre komponister. Men allerede i august var menigheten klar med en digital utgivelse som har fått mye positiv omtale.

Tekst **Geir Arne Johansen**

- Vi er veldig stolte og fornøyde med det endelige resultatet, og opplever at de tre nye salmene har tilført plata noe nytt og kler helheten, sier pastor i Kraftverket Kjetil Gilberg. Bruken av salmer i et moderne musikalsk uttrykk har blitt et av menighetens kjennetegn. - Prosessen etter den første utgivelsen har påvirket oss i den forstand, at det har tatt litt tid og ekstra penger å spille inn på nytt. Og når det gjelder rettigheter skal vi ikke tabbe oss ut en gang til, sier han. Ifølge Gilberg har samholdet i menigheten bare blitt sterkere i denne prosessen. - Vi har aldri vært i tvil om at vi ville fullføre denne platen.

Fellessanger

Da det viste seg at den første utgivelsen av menighetens album «11 salmer» manglet tillatelse fra tre rettighetshavere til å gi ut deres komposisjoner, kontakter Kraftverket forlagene som disponerer ret-

tighetene og stoppet salget umiddelbart. De tre salmene ble så erstattet av nye innspillinger. Salmene som ble fjernet er «No stig vår song, vår takk til Gud», «Himmelske Far du har skapt oss» og «I dine hender Fader blid». Disse er erstattet med «Å hvor salig de skal bli», «O bli hos meg» og «Deg å få skode». - Salmene er de mest brukte på våre gudstjenester, det er kriteriet for at de skal få være med på albumet. Men dette er salmer vi synger sammen som fellessanger hver søndag. Arrangementene og det musikalske preget finner du hver søndag på Kraftverkets gudstjenester, sier Gilberg. Trond Kverno er en av tre komponister som ikke hadde gitt tillatelse. Da han ble oppmerksom på utgivelsen fra Kraftverket og fikk høre en rytmisk versjon av sin egen «I dine hender Fader blid», mente han at menigheten hadde brutt åndsverksloven ved å lage en helt annerledes versjon av salmen.

Livet slik det er

I kjølevannet av prosessen som fulgte uttalte Kjetil Gilberg til avisen Vårt Land, at han håpet debatten rundt det som skjedde kunne føre til noe godt både når det gjelder å være påpasselig med åndsverkloven og hva kirkemusikk skal være. - Det har ikke blitt noen stor debatt. Eller, det har jo vært en debatt i førti år om hva kirkemusikk skal være. Det har ikke blusset opp så veldig på grunn av dette her. Men jeg registrerer at det er en del krefter i kirka som vil ha musikalske former og uttrykk på en bestemt måte. Når Kraftverket synger sammen, da synger de salmer. Gil-

Innholdsrik

Arne Kristiansen har vært med å ferdigstille Frikirkens gudstjenesteliturgi, som menighetene har fått tilsendt. Kristiansen kan se tilbake på en lang og innholdsrik yrkeskarriere i Frikirken, en kirke som han i fremtiden håper vil bli et enda sterkere alternativ til Den norske kirke.

Tekst **Geir Arne Johansen**

— Mange tror at jeg har hjertet mitt i forfatning og reglementer og slikt, men det ligger jo i liturgien, lovprisningen og tilbedelsen sier Arne Kristiansen (65). Så går også arbeidet med liturgiene som en rød tråd gjennom hele hans yrkeskarriere, fra siste halvdel av 70-tallet og frem til i dag. - Jeg har hatt et ønske om å skape en sterkere fylde og uttrykksform i våre gudstjenester, og det oppleves fint å få være med og formulere noe som kirken kan samles om, sier han. Arne Kristiansen er født og oppvokst i Fredrikstad, og ble døpt inn i Den norske kirke. Det var da han gikk på gymnaset og havnet i samme klasse som nåværende pastor i Sarpsborg Leif Gunnar Sandvand, at han for alvor ble introdusert for Frikirken.

Planla hotellfag

- Det skyldes nok dels inspektøren på gymnaset og dels Leif Gunnar Sandvand at jeg ikke endte opp på hotellfagskolen i Stavanger, sier Kristiansen. Samfunnsfag og teologi skulle bli retningen. En rekke kurs og seminarer innen spiritualitet, liturgikk og hymnologi, kirkelære og embetssyn, organisasjonslære, arbeidsrett og personalbehandling, utgjør også en

del av CV-en. Høsten 1976 startet Kristiansen som hjelpeforstander i Oslo Vestre Frikirke, etter å ha blitt ordinert i Oslo Østre. Siden gikk det slag i slag i Frikirke-relaterte stillinger: Landsungdomssekretær, lærer ved Stavern folkehøyskole, Fredtun, studiesekretær/studieleder i menighetspedagogisk arbeid, og praktisk-teologisk veiledning for menigheter og kirkesamfunn er bare noen av postene Kristiansen har vært innom i årenes løp. I 2009-2012 var han «utlånt» til Norges Kristne Råd som faglig sekretær for Norsk Teologisk Samtaleforums arbeid med det økumeniske prosjektet «Når dere kommer sammen...» - en beskrivelse av gudstjenestelivet i de forskjellige kirkene som er representert i Norge.

Økumenisk arbeid

- Dette arbeidet har vært veldig berikende, og er med på å tydeliggjøre både røttene og vingeslagene til kirken. Vi er ikke så redde for andre kirker nå, som vi var tidligere. Som mange, var vi redde for å bli preget av andre ved å samarbeide. Men vi er tvert imot mer bevisst vår egenart nå, enn vi var tidligere, forteller Kristiansen. Da heftet «Når dere kommer sammen» ble presentert på Menighetsfakultetet, var det med en veldig bred deltakelse fra kristennorge. - Katolikker, adventister pinsevenner og kvekere deltok sammen i bønn og forkynnelse. Det var en sterk opplevelse, minnes han. Den prinsipielle tenkningen om forholdet mellom stat og kirke, gjorde at han som ung student bestemte seg for å melde overgang til Frikirken. I tillegg til miljøet i ungdomskoret Angelos og menighetslivet i Oslo Vestre. En rekke enkeltpersoner har også hatt stor betydning for Arne Kristiansen, blant andre tidligere synodeformann Jens Lund-Andersen og seminarleder Helge Utaker. Thomas Bjerkholt var en annen kollega i kirkesamfunnet som han satte stor pris på. - Vi har samarbeidet veldig mye opp gjennom årene, og jeg savner ham.

Nytt gudstjenestehefte for Frikirken

Det nye gudstjenesteheftet «Fest i Guds hus» er trykket opp i høst, og sendt ut til menighetene. - Forfatterne har lagt mye sjel og arbeid i å løfte opp den klassiske kristne forståelsen av gudstje-

nesten og stimulere til liturgisk rikdom, samtidig som de gir oss hjelp til å framelske friheten i uttrykksform og variasjoner som er tjenlige, sier satsingsleder for menighets- og medarbeiderutvikling Ivar Johnsen. - Heftet er bearbejdet og justert etter innspill og forslag som har kommet på grunnlag av prøveliturgiheftene. Vi tror vi nå har fått en ressurs som kan leve i langt tid fram-

over, og ønsker at heftet skal tas på alvor, studeres og samtales over i eldsteråd, gudstjenesteteam, lovsangsgrupper, i diakonråd og andre fora som er involvert i arbeidet med søndagens fest, sier han, og retter en stor takk til Arne Kristiansen som har vært både hjerte og hjerne i dette arbeidet.

Røtter og vingeslag

Kristiansen synes det har skjedd mye positivt i Frikirken de siste ti-årene. Men han skulle gjerne sett at kirkesamfunnet markerte seg tydeligere som et alternativ for prester i Den norske kirke (Dnk). – Jeg ønsker at vi blir et sterkere alternativ til en folkekirke som blir mer og mer utflytende, og som ikke gjenspeiler den klassiske kristendomsforståelse som vår kirke ønsker å bygge på. Det er litt trist at flere som forlater Dnk ikke ser oss som et alternativ til å fortsette sin prestetjeneste, sier han. – Selv om vi har fått en stor bredde i uttrykksform, har vi kanskje litt mange linjer å favne. Jeg kunne kanskje ønske meg en litt tydeligere forankring, og synes det er litt lite vekt på teologisk tyngde og profil. Jeg ønsker meg både sterkere røt-

ter og gode vingeslag i det som kirken står for. Røtter og vinger er for øvrig sentrale stikkord som har gått gjennom min tenking i alle år, utdypet han.

Ny gudstjenesteliturgi

For om lag fire år siden fikk Arne Kristiansen diagnosen parkinson, og etter tre år som halvt arbeidende ble han fullt ufør 1. desember i fjor. Men iveren og engasjementet er fortsatt friskmeldt. Senest i høst har han avsluttet redaktørarbeidet for gudstjenesteliturgi som er trykket opp i nye utgaver. Nå håper han at menighetene aktivt vil samtale og jobbe med disse i menighets- og eldsteråd. – Jeg håper jo at liturgi som har fått overskriften «Fest i Guds hus» og som nylig er sendt ut til menighetene, vil bli en kilde til berikelse. Liturgi har

en struktur som gir anledning til å variere. For eksempel kan man vekse mellom salmer og Bluegrass-låter, sier Kristiansen, som selv har et lidenskapelig forhold til begge musikkformer. – Vi har endog den første kvinnelige pastor her i Stavern, som er utdannet i Bluegrass, sier han og humrer.

Slekters gang

Alle de tre barna til Arne Kristiansen og Inger Johanne Hammersmark Kristiansen har funnet sin plass i Frikirken på forskjellige måter. Johan som pastor i Oslo Østre, Audun som Fredtunlærer og Ingebjørg som søndagsskolelærer og fast bandmedlem i Stavern Frikirke. – Det er veldig artig. For min egen del har jeg alltid merket at jeg har kommet inn i og vært del av en kirke som ikke bare er utfor-

ALLSIDIG Arne Kristiansen har hatt et utall verv i årenes løp, derav som leder av poesiforeningen Wildenvey-Selskapet i fire år. Her sammen med sin kone Inger Johanne Hammersmark Kristiansen i forbindelse med Wildenvey-Selskapet på Hotel Wassilioff i Stavern.

drende og fin å komme inn i, men som også er et familiært sted, gjennom min kone og hennes familie. Det er en del linjer der, og det setter jo sitt preg på oss. Ungene pleier for øvrig å si at de er veldig glade for at de har arvet humoren etter far og kroppen etter mor, humrer Kristiansen, som går rundt med et armbånd der det står: «Shaken not stirred.» – Jeg hadde ikke klart meg uten humor, verken privat eller profesjonelt.

Julekort

fra Frikirkens utsendinger

Vi ønsker å sende dere en liten julehilsen fra alle oss utsendingene. Vi er utrolig stolt og takknemlig for å få lov til å reise ut for Frikirken. Vi er sammen om det viktigste oppdraget, å fortelle mennesker om Jesus, og vi får gjøre det blant noen av de minst nådde folkeslagene.

Dette er ikke noe vi klarer alene, men det er noe vi gjør sammen med dere som enkeltpersoner og menigheter gjennom forbønn, økonomisk støtte og oppmuntringer vi får igjennom året. Vi er sammen om det viktigste oppdraget, å

fortelle mennesker om Jesus, og vi får gjøre det blant noen av de minst nådde folkeslagene. Tusen takk for at dere er med på laget!

Vi ønsker dere alle en velsignet jul og et godt nytt år!

Laila og Jarle i Tyrkia

TRADISJON Laila og Jarle har gjort det til en tradisjon å feire jul med sine naboer i Tyrkia.

Allerede i oktober kom nabogutten innom og fortalte at han gleder seg til jul. Da vi først flyttet hit til Tyrkia bakte vi julekaker til naboene, og slik inviterte den ene familien seg til julefeiring hos oss. De ville at barna skulle få oppleve hvordan kristne feiret sine høytider. Det ble begynnelsen på en fin tradisjon, og siden har vi feiret jul sammen hvert år med lesing av juleevangeliet, spising av god mat, gaver og leker.

Etttersom julen ikke er en offisiell høytid her, legges feiringen til den helgen som er nærmest. I år er ikke det noe problem, for den 24. desember er jo en lørdag. Men for oss holder ikke bare én julekveld. Vi vil jo feire sammen med menigheten, med ungdomsgruppen, med naboer, med venner, med teamet vårt, med nabobarna og med venner. Dermed blir egentlig hele adventstiden en stor feiring. Den første nabofamilien vi først introduserte julen til inkluderte vi også gaver. Med årene har vi lært, og har ikke introdusert julegavekonseptet videre. Slik blir også julegavehandelen mye mindre, men julekosen - den fører vi stadig til nye høyder i forhold til antall gjester, mat, lek og moro.

Hilsen Laila og Jarle

Mikalsen i Japan

Mikaelsen i Japan

Takk for all forbønn og gaver som gjør det mulig for oss å være sammen om oppdraget! Det har vært et godt og spennende år, og vi har sett hvordan Gud har ledet flere til en levende tro på Jesus. Her hos oss, har vi opplevd at fem menn har tatt i mot Jesus. To er nå i dåpsopplæring og vil bli døpt den 20. november. To av disse mennene fikk husvære hos oss i noen uker fordi de var husløse, men nå har begge funnet husvære og jobb! Vi har hatt mange studentsamlinger her i Mikaelsen-hjem-

rienne. Vær med å be om at disse har nå regelmessige bibelstudier med Marianne. Vi skal flytte til ny bolig i begynnelsen av desember, og det betyr at vi må finne et sted her i nabolaget hvor vi kan fortsette å ha våre husmenighetsamlinger. En av damene som har blitt fornyet i sin tro gjennom disse møtene har sagt seg villig til å begynne med ledertrening for nye kristne, så de kan lede sine egne husmenigheter og nå ut til sine venner og familie, noe vi allerede ser er i god gang! Neste steg er å begynne med ledertrening for nye kristne, så de kan lede sine egne husmenigheter og nå ut til sine venner og familie, noe vi allerede ser er i god gang! Vi ønsker dere alle en velsignet julehøytid og et godt nytt år, sammen med Han som ser vår framtid og som sier at vi ikke skal være bekymret!

Hilsen Nathan og Ingebjørg Mikaelsen

TAKKNEMLIGE Jenny og Tor Arne opplever å ha blitt båret gjennom forbønn i tjenesten.

Vi ønsker våre frikirkevenner en oppløftende jule- og nyttårshøytid. Året som var ser vi tilbake på med stor takknemlighet. Gjennom mange utfordringer har vi merket at vi har blitt båret i bønn fra dere i Norge, og det betyr så enormt mye som utsendte misjonærer å kjenne støtten fra dere gjennom bønn og personlig kontakt. Samtidig har vi blitt veldig oppmuntret av det arbeidet dere gjør i Norge med å disippelgjøre kristenfolket i tillegg til å sette i verk nye ideer for å nå ut til omgivelsene med evangeliet.

Vi er spesielt takknemlige for gode samtaler med venner og kjente om troen vår. Vi takker for mennesker som blir møtt av Jesus og styrket i troen gjennom arbeidet DELF støtter i Israel og i de palestinske områdene. Det er fascinerende å se hvordan Gud møter mennesker på ulike måter. Det kan være en personlig opplevelse, erfaring med bønnesvar, Guds ledelse gjennom vanskelige tider, eller simpelthen at man ser hvordan Jesus Kristus oppfylte profetiene i GT hvor det står at han skulle bli født i Betlehem av en ung jente (Mika 5,1 og Jes. 7,14), om inntoget i Jerusalem (Sak. 9,9) og at han led og døde for oss (Jes. 53). La julehøytiden bli en tid hvor vi feirer fødselen av vår frelser og virkelig tar innover oss ordene fra Paulus i Fil 2:10-11: I Jesu navn skal derden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære!

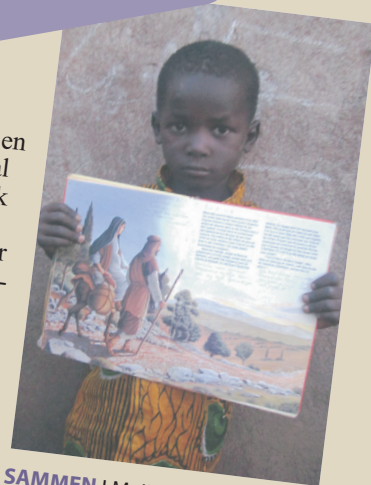
Klemmer fra Naomi, Ester, Jenny og Tor Arne

*Grinstad
i Israel*

Baltzersen i Mali

Våre juleforventninger i år har en helt ny komponent i seg. Vi skal for første gang på 20 år få besøk av vår familie i Norge. "Bedre sent enn aldri", siden dette er vår siste jul som Frikirkens misjonærer i Mali. Vi gleder oss til å presentere "Vår jul" for to ungdommer fra Sunnmøre og deres far. Vi har allerede foreslått et program med følgende ingredienser: Besøke byparkens store julemarked. Innkjøp av gitar (støttet av et ungdomsprosjekt i Frikirken) med konsulent fra band i Norge! Pepperkakebaking sammen med misjonærbarn.

SAMMEN I Mali feirer Anne-Lise og Torstein i år sin siste jul som misjonærer, sammen med familie og venner.

Tebesøk hos en fulanifamilie med samtale med studenter. (De norske ungdommene snakker heldigvis fransk!)
Lillejulaften: Besøke barn i Kobala, fotballkurs og leker (Satser her på kroppsspråket!)
Etterpå: Julesanger på fulani og fransk samt hibiskus-saft!
Norsk julekveld i heimen med ribbe for første gang. (At vårt juletre er en leirkrukke med strå og julehjerter håper vi gjestene setter pris på!)
1 juledag: Stor julegudstjenesten i byen. At det mest sannsynlig blir bevåpnete vakter håper vi gjestene takler!
Deretter hjem til julefest med misjonærkolleger og fulanivenner som alle er muslimer. De setter stor pris på å bli invitert til julemiddag med bibelfortelling og Guds velsignelse inkludert!

Gledelig jul!

Hilsen Anne-Lise og Torstein

Vi nærmer oss jul og ett nytt år igjen, og kan se med stor takknemlighet tilbake på året som har vært! Etter at vi flyttet til byen vi ønsker å starte huskirkebevegelse i, har vi opplevd bønnesvar på SÅ mange områder!

-Barna trives og har fått gode venner.

-Vi har fått et trygt hjem med gode naboer.

-"Dagjobben" til Erling er en meningsfull tjeneste med barnehage og syriske familier, som også gir aksept og respekt i lokalsamfunnet, og åpner dører for å dele.

-Vi opplever åndelig åpenhet og mottagelse av forbønn og bibelundervisning.

-Vi har et godt team med samme visjon og masse pågangsmot, som også blir som familie og nære venner, da vi er langt bort fra våre familier.

Det er klart at det har vært utfordringer og vi har en fiende som IKKE vil ha oss her, så vi er avhengig av mye forbønn! Men når vi ser tilbake på året er det trosstyrkende å se hvordan Gud har hatt sine beskyttende hånd over oss, og at vi daglig kan gå i hans ferdiglagte gjerninger.

Ha en velsignet julehøytid!

**Hilsen fra Erling, Helene,
Jonatan, Ole Jakob og Lisa**

*Hilsen fra et
land i Midtøsten*

Topland i Japan

INNHold Frikirkens utsendinger i Japan er opptatt av å skape en jul med innhold for barn og voksne, studenter og hjemløse i landet.

Vi har som familie feiret de fleste julaftener i Japan. Det er ganske annerledes enn fra Norge. Jula starter her i Japan for fullt dagen etter Halloween i slutten av november er over og ut etter 25 desember. Lille julaften har alle fri, siden den japanske keiseren har bursdag! Japanere feirer julen med frityrstekt kylling fra junkfood kjeden KFC og jordbærkake. Julaften er ikke en familiefest som i Norge, men mest en romantisk kveld for kjærestepar og ektefeller. Vi liker lukten av juletre, og har i motsetning til alle som har plasttre, et tre i hagen som vi graver opp hvert år og setter inn i stua. I år blir det mange julefeiringer - med mange nordmenn! Elever fra Bibelskolen i Grimstad (BIG) er her fem måneder sammen med oss. Derfor har vi planlagt flere Christmas Parties selv, og med våre kontakter. Vi har også klart å få til en litt norsk feiring bare for oss misjonærer og BIG elever. Julefeiringen må du nok lete lenge etter i vårt program. Jul er en glimrende mulighet til å fortelle om vår Frelser Jesus! Japanere elsker mat, og da er det enkelt å invitere på norsk julefest med det rette budskapet.

Japanere har ikke noe forhold til jul bortsett fra den kommersielle delen og Santa Claus. Derfor er høytider en mulighet til å fortelle det egentlige budskapet. Vi vil prøve så godt vi kan for å redusere den kommersielle støyen og formidle det glade budskapet om at Jesus ble født for at vi og japanerne skulle få sjansen til å få fellesskap med Gud. Vi ber og ønsker om at dere også skal få en meningsfull Jul blant dem dere er sammen med.

Ruth og Knut Ola, Karen, Marie og Julia Topland i Nagoya

Jacobsen i Japan

Jeg kjenner på forventninger og glede over en flott høytid som nærmer seg, med det fantastiske budskapet om at Gud ble menneske. Lurer mange ganger på hva japanere egentlig tenker om den kommersielle, mange ganger glorete og vestlige høytiden som har inntatt Japan. Det er fint å kunne få være med å gi innhold til det som kan virke innholdsløst. Det er mange muligheter for å dele de gode nyhetene om Jesus til japanere nå fram mot jul. Tidligere har jeg invitert til julekakebaking hjemme og håper å få det til også i år. Gleder meg til diverse julefeiringer vi holder på å planlegge sammen med teamet fra Bibelskolen i Grimstad. Håper det skal gi oss muligheter til å dele hvorfor vi feirer jul med mange studenter og unge voksne her i Japan. De trenger å høre at noen elsker dem for akkurat den de er.

Vi skal også få være med å gi en ekstra oppmuntring til de hjemløse her i Nagoya i jula. Vi holder på å forbedre julegaver som vi skal gi til alle som kommer på siste matutdelingen før jul.

Ønsker alle dere i Norge en fredfull julehøytid og et velsignet nytt år!

Juleklem fra Marianne B. Jacobsen

Frikirkens innvandrerearbeid

Per Kristian er innvandrerkonsulent i Frikirken. Av sikkerhetsmessige grunner bruker vi kun fornavn. Fram til desember 2017 har han en prosjektstilling, finansiert i hovedsak av fordelingsutvalget. Han har kontor i Kristiansand Frikirke og har jobbet mye med menighetene i Søndre

presbyterium: Kristiansand, Vennesla, Lillesand, Vågsbygd og Arendal. Han har møter på og vekstkurs for mennesker fra Midtøsten, bosatt på Sørlandet.

Som en naturlig del av at Frikirken er misjonære hjemme og ute, er målet i dette å oppmuntre menighetene til å møte innvandrere og inkludere innvandrere lokalt. – Jeg har vært i Porsgrunn Frikirke og holdt kurs om å bygge vennskap med folk fra Midtøsten. Vi ønsker at

de skal få et hjem her, men også vokse som kristne, sier han.

Per Kristian har hjulpet med å skaffe bibler og annen litteratur på morsmålet. – Vi må ikke bare tenke at målet er at de lærer norsk, men huske at hjertespråket er morsmålet, sier Per Kristian som gjerne kontaktes på mail: per.kristian@frikirken.no

Budbæreren vil sette søkelys framover på menigheters møter med innvandrere.

MÅLTID Felleskap rundt et bord er en god måte å møtes. (Illustrasjonsfoto: Bernt Ove Bjørgsvik, KIA Mandal)

Velko

En mann vokste opp i Pakistan, men flyttet senere til England. Der møter han Jesus i et syn, og kommer til tro på ham. Fornøyd med sin nye tro, kommer han i kirken. Pastoren hilser på ham: "Velkommen til familien!". Han synes det var flott å høre, han som hadde forlatt familien sin i Pakistan, først fysisk og deretter trosmessig.

Denne mannen ble dessverre skuffet. "Kirken var ingen familie for meg", sa han. Heldigvis fant han senere en annen kirke, som ble som en familie for ham. Når han feiret bursdagen sin, gjorde han det sammen med sine beste venner fra menigheten.

Bibelen omtaler oss som brødre og søstre, at vi er Guds barn og at vi er en ny familie ved troen på Jesus. Det er flott å vite, men store ord, særlig når vi uttaler dem til kristne med en muslimsk bakgrunn. Hvordan sette det ut i praksis?

I muslimske kulturer er familien en av de aller viktigste verdiene, og da gjerne storfamilien. Familien du hører til gir deg identitet og trygghet. Du slipper å ta alle valg på egenhånd. Det er uvanlig å flytte hjemmefra før man gifter seg. Man har omsorg for hverandre og vanligvis et felles verdigrunnlag. Undertegnede har selv vært med venner i Midtøsten på besøk til storfamilien en lørdagskveld. Der var søsken, foreldre, nevøer og nieiser samlet. Og den gamle bestemor. De spiste og lo. Det var trygt og godt. Fullt av liv. Og da jeg trodde vi skulle reise hjem igjen til vennene mine på kvelden for å sove der, skjønte jeg at jeg hadde trodd feil. Vi skulle sove i stua alle sammen. Madrasser ble rullet ut på stueppet, og minst 10 personer lå side om side den natta. Det var en flott opplevelse å se samholdet og hvor naturlig dette var for dem. Og det er fint å tenke på at mange andre har samme erfaringer fra oppveksten i muslimske kulturer.

Hva skjer når noen fra en slik

Første jul som kristne

Denne jula vil være ekstra spesiell for en del av våre nye landsmenn i Norge. Det vil være første gang at de feirer jul som kristne! I løpet av året som har gått har en del enkeltmennesker, ektepar og familier kommet til tro på Jesus, rundt omkring i Norge. Vår kristne familie utvides! Noen av Frikirkemenighetene opplever at årets julefeiring blir annerledes, fordi de har blitt beri-

ket med nye troende fra Midtøsten eller andre steder i løpet av året som har gått. Denne høsten har 25-30 mennesker fra Midtøsten gått på Alphakurs fordelt på tre forskjellige menigheter på Sørlandet, nesten alle med muslimsk bakgrunn!

De tre vise menn, som oppsøkte den nyfødte Jesus for drøye totusen år siden, kom opprinnelig fra Iran eller i nærheten av Iran. Nå har mange kommet til Norge fra disse områdene.

Noen av dem har, akkurat som de vise menn, fått et møte med Jesus. Flere vil få det i året som ligger foran.

Takk til alle som ber for våre nye landsmenn og for meg (innvandrerkonsulent), og til alle som har åpnet opp sine hjerter for våre nye landsmenn.

God jul til dere alle!

Per Kristian

mmen til familien!

bakgrunn kommer til Norge, adskilt fra storfamilien i hjemlandet? Kanskje man sitter ensom på et asylmottak. Og enda viktigere: Hvordan må det være for en med muslimsk bakgrunn som kommer til tro på Jesus, og på den måten blir ytterligere adskilt fra både familien og familieverdiene?

Det er naturlig å savne mennesker og ting fra hjemlandet. Det kan være familien, selve kulturen, maten eller helt andre ting. Det kan komme opp gode minner fra barndom og oppvekst, men også vonde minner. For mange nyankomne er ventetiden lang.

Det de trenger er å bli akseptert som dem de er, elsket og vist varme og omsorg. Og hvilket sted bør være bedre til dette enn menighetene våre?

Når man møter en asylsøker eller andre nyankomne til landet vårt bør vi være varsomme med å stille for personlige spørsmål, som for eksempel hvorfor de flyktet, hvordan de flyktet og lignende. Det kan føre til at de føler seg mistenkeliggjort eller nesten som i et avhør.

Jeg har selv blandet erfaring i forhold til å være nettopp en ny familie for våre nye landsmenn. Noen ganger lykkes vi som menigheter med nettopp dette. Det var fantastisk å se hvordan noen fra en menighet besøkte ei ung, nybakt mor i tjueårene på asylmottaket, og ga henne en bursdagsgave. Dagen etterpå på Alphakurset var ei kake på plass. "Dette er den beste bursdagen jeg har hatt!" sa hun med tårer i øynene.

En annen mann uttrykker at han er veldig glad i sin jordiske

familie, men at han har fått en ny familie i menigheten som han setter ennå høyere enn sin egen familie i hjemlandet.

Nøkkelen for å få til dette er at noen mennesker i menigheten brenner for innvandrerne, tar kontakt og følger dem opp. Alt skjer på tross av språk- og kulturbarrierer. Denne omsorgen formidler Jesu kjærlighet i praksis.

Noen ganger har vi mislyktes. Noen nye troende fra Midtøsten hadde uteblitt fra menigheten en god stund, og vi tenkte at det kunne være naturlige grunner til det. Mange uker senere spør de oss: "Hvorfor er det ingen som tok kontakt med oss? Vi har gått gjennom en veldig vanskelig tid."

Det trengs langt mer enn pastorer eller en innvandrerkonsulent som brenner for våre nye landsmenn. Det trengs vanlige kristne som har kjærlighet til dem, og som har tid. Det sies at for hver enkelt person fra muslimsk bakgrunn som kommer til tro på Jesus, trengs det 3-4 kristne som står rundt. Det betyr i praksis at hvis man har ti konvertitter i menigheten, bør 30-40 personer være engasjert rundt. Noen ganger bør personer frigjøres fra andre oppgaver i menigheten for å kunne ha tid til å følge opp de nye troende.

Jesus fortalte en lignelse:

Himmelriket er også likt en kjøpmann som lette etter fine perler. Da han fant en særlig verdifull perle, gikk han bort og solgte alt han eide, og kjøpte den.

Perlen kan være veldig dyrebare. Det er fantastisk å høre om tidligere muslimer som har funnet noe svært dyrebart i Jesus og troen på

ham.

Men perlen er også kostbar. Mannen solgte alt han eide, for å få den.

Mange har gitt avkall på alt for å følge Jesus. Og når de kanskje også har gitt avkall på røttene sine og familien sin, trenger de å bli omfavnet av sin nye familie, og det er deg og meg.

Vi skal passe oss for å gjøre konvertitter til "trofeer", som vi skal vise fram i menigheten. Først og fremst ønsker nye troende å bli sett på som alle andre.

En kristen mann med muslimsk bakgrunn uttrykte nylig sitt ønske til meg: "Jeg håper at det i framtiden blir sånn at vi ikke blir sett på som gjester i menigheten, men at vi fullt og helt kan høre til menigheten som alle andre."

Nylig har det kommet et nytt kursopplegg, som foreløpig kun finnes på engelsk. Det er en slags oppfølger etter "Tro mellom ven-

SAMHOLD Nye troende trenger vanlige kristne som har kjærlighet og tid å gi.

INNVANDRERKONSULENT Per Kristian.

ner" og heter "Joining the family". Formålet er å hjelpe oss som menigheter og kristne til å være en familie for nye troende, spesielt for dem med muslimsk bakgrunn. Forhåpentligvis vil dette også komme på norsk etter hvert. Jeg tror dette er et av de aller viktigste områdene vi som menigheter bør fokusere på i tiden framover når det gjelder arbeid blant asylsøkere og innvandrere.

Per Kristian
per.kristian@frikirken.no

Det de trenger er å bli akseptert som dem de er, elsket og vist varme og omsorg.

Budbæreren er en arena for samtale og debatt i Frikirken. Kronikene kommer inn under den vide overskriften "Forum for frie frender". Redaksjonen vil forbeholde seg retten til å forkorte leserbrev som overstiger 300 ord.

Svar på leserinlegg fra Gro Løyning:

Misjonssatsing: Vedtak og muligheter

Synodemøtet er Frikirkens øverste organ, og beslutningene derfra er førende for både menighetenes og Frikirketorgets arbeid og prioriteringer. Vedtakene fra synoden tar vi derfor på ramme alvor.

I sitt leserinlegg i Budbæreren nr. 9/2016, spør Gro Løyning – under overskriften «Frikirkens misjonsarbeid 100 år!» – hva synoden mente. Jeg antar at synoden, som består av enkeltmennesker fra hele kirkesamfunnet vårt, til sammen mente mye forskjellig. Det eneste vi i ettertid kan forholde oss til, er imidlertid vedtakene.

I protokollen fra synodemøtet i 2014, er det to punkter i to ulike vedtak som angår driften av Frikirketorget:

Sak 6/14 – Revidering av økono-

miske retningslinjer
Synodestyret får fullmakt til å vedta endrede retningslinjer i tråd med følgende forutsetning:
b) Redusere tilskuddet fra menighetene til sentralt fellesarbeid.

Sak 1/14 – Synodestyrets treårs-melding
8. Synoden har forståelse for at Frikirketorget vil måtte redusere aktivitetene i kommende periode grunnet endringer i økonomiske forutsetninger.

Jeg oppfatter kritikk i Gro Løyning's leserinlegg, men er usikker på hvem hun retter kritikken mot. Synodestyrets vedtak om kutt i kostnader til fellesarbeidet? Daglig leders beslutninger omkring hvor kuttene skal tas? Menighetenes va-

rierende bidrag til Frikirkens felles misjonsarbeid?

Som daglig leder, har jeg svart på en bestilling fra synodestyret. Synodestyret har på sin side fulgt opp vedtak fra synodemøtet. Kostnadsreduksjoner er aldri enkelt. Jeg mener imidlertid at vi i arbeidet med å kutte fire årsverk på Frikirketorget, hadde en god prosess og at valgene var de rette.

Vi skal ha et felles misjonsarbeid i Frikirken. Det bør være en selvfølge for et kirkesamfunn, og det er flott om menighetene vil bidra mer til misjon. Et annet viktig anliggende, er imidlertid å sikre at vi får mest mulig misjon for pengene.

Vi må være kreative og offensive i hvordan ressursene, både penger og folk, brukes. Antallet

mennesker som får høre om og bli kjent Jesus, har ikke bare – heldigvis! – å gjøre med antallet utsendinger med lønn fra Frikirketorget. Misjon skjer gjennom mange mennesker og på mange måter.

Min utfordring til menighetene er denne: Hvordan kan vi sammen jobbe for økt fokus på misjon i kirkesamfunnet vårt? Hva skal til for å skape engasjement for misjon blant barna og ungdommene våre? Hvordan kan vi supplere utsendingene lønnet fra fellesarbeidet med folk som finansieres på andre måter? Hvordan kan vi støtte samarbeidspartnerne våre ute på ulike måter? Vi har viktige og spennende drøftinger foran oss.

Marit Ecklo Brevik
Daglig leder, Frikirketorget

Rapport fra konferanse om kjønnsmessig helhet

På et hemmelig sted i Ungarn samlet 150 mennesker fra over 20 nasjoner seg til generalforsamling for EAGW (European Association for Gender Wholeness) i september 2016. Deltakerne var samlet i overbevisningen om at profesjonell terapi og/eller pastoral omsorg må være tilgjengelig for enkeltmennesker som er ukomfortable med sin seksuelle legning mot det samme kjønn, når disse ber om hjelp. Jeg dro til konferansen som Frikirkens nylige utpekte representant for «Til helhet» (www.tilhelhet.no), en paraplyorganisasjon for norske kirkesamfunn og tjenester som deler den samme visjonen som EAGW.

Imidlertid er dette temaet så kontroversielt at konferansen var truet

med å bli avbrutt av LHBT - grupper. Medlemmer i disse gruppene tror at mennesker er født f.eks. homofile og derfor ikke har noe behov for terapi eller pastoral hjelp. Flere terapeuter har mistet lisensen sin fordi de våget å hjelpe de som ville ha hjelp.

En slik terapeut er Mike Davidson, leder av Core Issues Trust i Storbritannia. Sammen med Dr. Joseph Nicolosi fra USA og Dr. Christl Ruth Vonholdt fra Germany presenterte Davidson nye undersøkelser og terapeutiske resultater som direkte motbeviser de grunnleggende premisene i LHBT-bevegelsen.

For eksempel burde det finnes et gen som viser til homofili hvis noen er født homofil. En måte å

lete etter et slikt gen er å studere eneggede tvillinger, siden de deler 100 prosent av genene og hormoner. Undersøkelser viser at det bare er 11 prosent sjanse for at begge tvillingene vil dras mot det samme kjønn. (Dersom den ene har slik seksuell orientering).

Et annet utsagn som vi ofte hører av LHBT-bevegelsen er at den seksuelle identiteten er statisk, og at det er å øve vold mot en person å forsøke å endre på denne ved terapi. I en studie som fulgte mer enn 12.000 voksne i USA over en 6 års periode, fant man at 43 prosent av mennene og 50 prosent av kvinnene valgte en annerledes seksuell orientering seks år senere. Denne ustabiliteten i attraksjon og oppførsel representerer et dilemma for

kjønnsforskere som framstiller homoseksualitet og lignende som et stabilt trekk ved individer. (Savin-Williams, R.C. et al. Arch. Sex. Behavior, 2007, 36, p. 393).

Flere personlige fortellinger ble presentert på konferansen, og disse underbygget det som ble lagt fram av undersøkelser. De vitnet om en reduksjon av tiltrekningen mot det samme kjønn etter terapi og/eller sjelesorg. Her i Norge arbeider «Til Helhet» for å sikre rettighetene for enkeltmennesker til å få slik terapi når de selv ønsker det. (www.therapeuticchoice.com/)

Thomas Freitag
Frikirkens representant i Til Helhet

Det er en ting å drømme

Det er en ting å drømme, men det er noe helt annet når drømmen plutselig går i oppfyllelse. Jeg har i noen år drømt om å leve og være i et fellesskap som når unge voksne. Å se unge voksne bli utrustet til liv og tjeneste, det er noe helt unikt med det. Jeg liker tanken, jeg liker drømmen og jeg elsker å jage etter den.

Øvind Augland tegner opp en modell: En enkel pil med styrefjær bakerst, en midt som er pilen og en pilspiss som er helt foran. Han sier at man kan dele menigheten opp i 3 deler: styrefjær som er de eldre, midten som er de voksne og spissen som er unge voksne. Med modellen viser han at alle generasjoner skal nå sin generasjon, men også at unge voksne er spissen og det er her det skjer. Alle skal hjelpe unge voksne til å nå mennesker med evangeliet.

Jeg har tenkt mye på å nå min generasjon som er unge voksne. Hvordan kan jeg gjøre det? Hva må til? Dette er den positive siden ved ung voksen arbeid. Men det er også en stor sorg når man ser på unge voksne i dag. Håvard Haugland sier at 90% av ungdom i barne- og ungdomsarbeid forsvinner! Hvor blir de av? Dette er

stort! 90% er et altfor høyt tall, vi må begynne å reagere. Heldigvis er det ledere, frivillige og andre som har satt det på dagsordenen at her må det gjøres noe.

Jeg er takknemlig for å være en del av et kirkesamfunn som reagerer. Som ikke bare snakker om det, men som faktisk våger og tør å ta i et tak. I Frikirken Norge i dag finner vi flere gode unge voksne arbeid. Noen er godt etablert, noen har vært 1-2 år, mens andre er i startgroppen. Jeg har et håp og et ønske om at du som leser dette også våger å ta i et tak. Stå sammen med oss, unge voksne. Stå med oss i forbønn, støtte, økonomisk hjelp, praktisk hjelp og visdom. Vi lengter etter midten av pilen og styrefjæren for der bor det mye visdom og kunnskap. Unge voksne trenger forbønn, vi trenger styrefjæren.

Drømmen om unge voksne som kommer inn i generasjonsrekken igjen begynner å ta mer form. Drømmen om å se unge voksne vokse i tro, liv og tjeneste er drømmen jeg lever i daglig, men også drømmen jeg elsker å jage etter. Bli med å jage etter den sammen med oss!

Maria Timenes

Team i Nagoya

Dette skoleåret har vi misjonærene i Nagoya blitt utfordret til å ta i mot team fra Bibelskolen i Grimstad. Seks studenter, tre jenter og tre gutter skal være sammen med oss i nesten fem måneder fra november til mars. Jeg skal være mentor for teamet og skal ha hovedansvaret for dem mens de er her, men alle misjonærene er sammen om det som et team.

I løpet av tiden vi har bodd i Nagoya har vi bygget opp et nettverk av kontakter og det er mange som ønsker at teamet skal bidra i deres sammenheng. Fram mot jul blir det mange julefeiring i ulike sammenhenger. Hovedfokuset til teamet er i midlertid å skape relasjoner med studenter og fortelle om Jesus, og så håper vi at det etter hvert kan dannes huskirker med studenter. Teamet skal også være med på matutdelingen for hjemløse som vi er en del av.

De første ukene er hovedfokuset språk, kultur og bli kjent i område. Teamet skal også få japansk undervisning på et lokalt universitet. Det er studenter som studerer engelsk som skal være japansklærere. Nat-

han Mikaelen kjenner en kristen lærer på universitetet og sammen har de fått til dette og det er 28 studenter som har lyst å være med. Teamet kan ikke evangelisere på universitetet, men de kan være åpne om at de går på en bibelskole i Norge. I tillegg kan teamet invitere dem på forskjellige samlinger som vi skal ha. De har allerede fått flere kontakter og det blir spennende å følge med videre.

Teamet bor på et kristent kollektiv i sentrum av Nagoya. En av de første kontaktene vi fikk i Nagoya var en kristen business dame, Kazue Ishihara som har en visjon om å danne kristne kollektiv hvor de som bor der kan være som

en familie. Kazue regner seg som en mor for alle de som bor der, og har et hjerte for hver enkelt av dem. Til nå har hun tilgang til 3 hus i Nagoya hvor det bor både japanere og utlendinger. I kollektive til teamet, bor det 3 personer fast og resten av rommene blir leid ut til team og enkeltpersoner som bor der for kortere og lengre perioder. Det er et levende og internasjonalt miljø av mennesker som ønsker å fortelle japanere om Jesus. Veldig flott og spennende at teamet kan være et del av et slikt fellesskap.

Marianne Boklund Jacobsen, Japan

Ny bok: «Tør du tro?»

I oktober kom boka «Tør du tro?» ut på Kolofon forlag. Det er Olav Tore Jenssen fra Rognan som er forfatter og datter Åste Johanne Jenssen Bye og sønnen Jens Oskar Jenssen har bidratt med illustrasjoner. Boka er en stødige andaktsbok hvor dikt og korte andaktstekster knyttes til ord og avsnitt fra Bibelen. Med andre ord er ikke dette en bok som man leser i ett, fra perm til perm, men heller en bok som inviterer leserne til ettertanke, avsnitt for avsnitt. Boka har 29 slike avsnitt, og dermed er «maten», daglige andakter, sikret i cirka en

måned.

Boka, og kanskje diktene spesielt, har ord og vendinger som minner om kristen salmediktning med klare referanser til tradisjonell forkynning. Slik kan man kanskje si at boka først og fremst egner seg for mennesker som allerede kjenner Gud og som har behov for påfyll.

En annen side ved boka er at den er appellativ i formen. Forfatteren fremstår med et ærlig engasjement for å dele med leserne det som han selv har fått, og utfordrer som i boktittelen til ettertanke. Tekstene er korte med konkrete bilder, historier og bibelhenvvisninger,

derfor kan boka også egne seg for den som er på søken.

Boka koster 250.- kr og kan kjøpes på Leselysthuset as, Rognan, eller ved å henvende seg til Olav Tore Jenssen eller Rognan Frikirke. Tekst/foto G.Johansen

Tiltrekkende felleskap

Mannen min og jeg leser ei bok sammen disse dagene. Den handler om Kenan, en ung tyrker som var blant de første troende i nyere tyrkisk kirkehistorie. Kenan møtte de to første misjonærene som kom til Tyrkia en varm vårdag 1963. Vennskapet han fikk med dem førte til en forandring av hele hans liv og tro. Noe av det som gjorde størst inntrykk på Kenan var å se fellesskapet utlendingene hadde med hverandre og med Gud. De utstrålte varme, omsorg og kjærlighet, ikke bare mellom hverandre men også mot menneskene de møtte.

Forrige uke var jeg og mannen min på besøk hos Frikirkens utsendinger i Midtøsten. De jobber i team i lag med flere andre. Vi fikk være med på teamsamling med dem alle. Den nære relasjonen og fellesskapet som lyste av den gruppen gjorde sterkt inntrykk på meg. Da jeg bare noen dager senere leste Kenans beskrivelse av misjonærene han møtte tenkte jeg at det samme må menneskene som møter Frikirkens utsendinger og deres team i Midtøsten oppleve. Hvordan kan vi alle bidra til at fellesskapene vi er en del av framstår som levende og tiltrekkende? Hver og en av oss har fått gaver fra Gud som vi kan bruke til velsignelse for Gud og hverandre.

Laila i Tyrkia

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

Tips oss: **22 74 86 00** eller budbareren@frikirken.no

Ønsker flere barnefamilier

Kathrine Stampe er trosopplærer og familiearbeider i Moss Frikirke, og jobber med prosjekter som har som mål å få flere barnefamilier til menigheten.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?

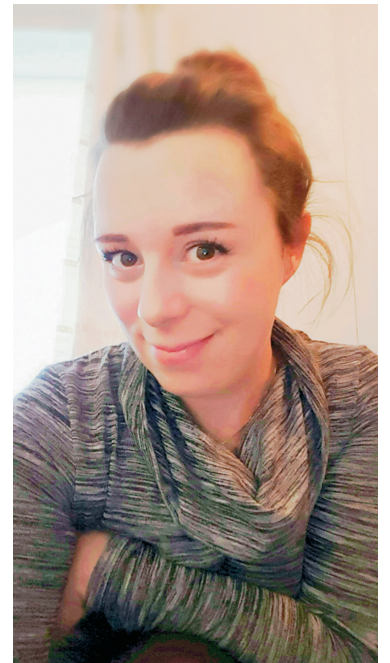
- Jobben er utrolig kreativ og spennende. Jeg er utdannet førskolelærer og trives utrolig godt med å jobbe med barn. Denne jobben kjennes relevant i forhold til min utdannelse, og det er spennende å jobbe med prosjekter som har som mål å få flere barnefamilier til kirken. Det er spesielt å få være en del av denne menigheten, hvor vi har blitt tatt imot med åpne armer. Jeg føler meg hjemme her.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Hebr. 13, 1-6. Jeg synes det er en viktig påminnelse om hvordan vi skal leve som kristne. Hvem vi skal be for, tenke på og bry oss om. Og at Gud er hos meg uansett, og det gjør at jeg ikke mangler noe. Også Ordspråkene 31, 10-31. Spesielt «Styrke og verdighet er hennes drakt, hun ler mot dager som kommer.» Dette minner meg på hvor viktig rolle kvinnene og

FAKTA

Navn: **Kathrine Stampe**
Alder: **31**
Sivilstatus: **Gift, to små barn**
Menighetstilhørighet: **Moss Frikirke**
Virke: **Trosopplærer og familiearbeider**

mødrene har, også i dag. At vi er sterke, og at vi skal se mot fremtiden og ikke fortiden.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Jeg tenker på samarbeid, åpenhet og ydmykhet. At vi kan bruke hverandres styrker, samarbeid mellom ulike frikirker. Det er utrolig viktig og godt å føle at man er en «gjeng» som jobber sammen mot felles mål og ønsker.

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Jeg er fremdeles i den fasen hvor alt er ganske nytt. Men vi jobber med mye spennende som skal på kalenderen fra nyåret. Barn fra 0-12 og deres familier er vårt hovedfokus.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?

- Jeg har mange amerikanske venner, og de er utrolig flinke til å leve som kristne i hverdagen. De

FAMILIEKJÆR Kathrine Stampe brenner for menighetenes familiearbeid, og har spennende prosjekter på gang i Moss Frikirke.

er frimodige, og gode på å dele tekster fra Bibelen på sosiale medier osv. Også er de flinke til å inkludere sin tro i hverdagslige aktiviteter, og viktigheten av bønn er stor. Jeg har lært utrolig mye av dem.

- Hva liker du å gjøre på fritiden?

- Jeg er veldig familiekyr, så tid med familien er på første plass der. Hva vi gjør er ikke så viktig, så lange vi er sammen. Ellers er jeg veldig glad i å lage mat og bake. Sang og musikk også. Og jeg elsker å reise til rare steder og utforske hva de har å by på sammen med mannen min og barna mine.

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntret øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhyttelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. *Berit Rygh* har levert følgende bidrag

Arkiveringstrøbbel

Frøken Larsen hadde store problemer med å finne ut av det nye arkiveringssystemet i firmaet, og hun lurte på hvilket system som var brukt. «Det bibelske», var

svaret. - Og hvordan virker det? «Let, så skal du finne!»

Berit Rygh utfordrer Oddvar Kvalsund